

Димитрије Јовановић  
ЧУДАН ГОСТ

Димитрије Јовановић  
ЧУДАН ГОСТ

*Издавач:*  
Издање аутора

*Слика на корици:*  
РАДОШ РАКУШ

Димитрије Јовановић

# ЧУДАН ГОСТ

Краљево 2020.



*Туга срму спира. Тише.  
Нема више начина да се огреје.  
Љубав је од папира.  
Уздише у дубини мог мира  
неки изгубљени звон кише.  
И, касно је. Веје. Веје.*

Слободан Марковић



\*

Киша и ја шетамо,  
кап по кап.

На сцени позоришта  
догађа се нешто,

око нас публика.

Дошао нам је данас  
чудан гост,

ничему се није зачудио.

Из даљине глас чуо сам  
према њему бих сам,

кога ли то дозивам?

Твој фебруарски гост  
и код мене долазио је,

Бела Ахмадуљина.

\*

*Анђелији Л. Лазаревић*

Иза прозорског стакла звезде слушаш.  
Мисао се према њима покрену.

Ћутиш.

Светлост поглед затамни,  
затреперише звезде.

Сјаје.

Целе ноћи, теби будној,  
не јављају се суђенице.

Тамне.

Одзвања јецај,  
дечја чује се граја.

Тужбалица сурових срца то је.

Отишла си  
ономе који нам је корен.



Меру не сазна своју.

Ћутиш,  
не очајаваш!

Светлиш.

\*

Од мора река стрепи,  
однеће је некуда:

Галебови слободно лете.

Плиме и осеке  
нису сметале Слободану Марковићу  
да одлази и да се враћа  
кад год брод уплови или исплови  
из безазлене луке:

Његови бродови његове и луке.

\*

Час самртни пева  
све гласније,

песник у журби стих прецртава.

Свет се одлучио на очајнички корак:  
из очију песникових нестаје,

тугом несрећне спасава.

\*

Умећа одагнао,  
снове одсањао свилене:

Ратник сам сад.

Ветар сламку носи,  
пуца стакло крхко:

Морава мирно тече.

Душу тишином спасавам,  
Од речи се лечим:

Луднице пуне срећних људи.

\*

На храсту птица смрти  
о животу песму пева,

никога да је чује.

У крви мојој  
Морава жубори:

Туга се увек себи враћа.

По земљи не пузим  
облацима пловим,

из магле у маглу ходам.

Васиона у поглед ми стане,  
истог трена пећ запуцкета:

Дуго звук не чујем други.

Прославили смо се  
овим путевима ходајући,

сад нас сузе у даљине воде.

Небом плаћамо  
дане што пролазе:

Оним што је у песмама.

\*

Пре него сване дан нови  
петао закукуриче:

Куку нама!

У рату птице не цвркућу,  
песме тужне певају:

Ко ће их чути?

Од живота се растајемо  
јадикујући:

Залуд смо рођени.

Пре него оде дан  
кукавица закука:

Куку нама!

\*

Радостан кад сам  
плачем:

Да прећутим не умам.

Живот обећа  
па слаже:

Умиру снови.

Уплакане очи  
тужним сјајем сјаје:

У себи огледају се.



\*

Пчела на цвету,  
у лету оса:

У пољу умириле се булке.

Све битке смо изгубили,  
сва надања напустили:

Смрт песму пева нашу.

Кад последња згасне звезда  
ноћи је крај:

Дан доћи неће.

\*

Имена за њу нема  
сама се вратити неће:

Сви су отишли.

На уснама нежним  
лед самоће:

Око нас олуја јеца.

Где сам покуцао  
врата затворена беху:

Утабан је пут према гробљу.

\*

У старом ресторану,  
на путу ка фабрици снова

пије скитница у мени.

Музика свира,  
некога чекамо

живот и ја.

Шум крви у себи не чујем,  
бол не осећам

да се сетим где сам не удем.

\*

У очима твојим  
нема ме:

душу ти је украо неко.

Звезде не мирују  
у лишћу трепере:

Цветала кајсија.

Морепловац на крају мора  
удише ваздух остављања:

Буру испраћа.

\*

Крају се приближавају  
који су јабуку узбрали:

Време је на почетку.

Ромиња тиха киша јесења  
у родном селу басамци усамљени,

испод њих нико не снева.

Чује се звона јецај  
са цркве из суседног села:

Сећања походим давна.

\*

Над Котлеником гнездо свила  
облак птица:

Ватра време мери.

Грми, сева,  
муња збиљу пролепшава,

тад просветли душа моја.

Много је лета  
како трчим пољима:

Цвеће се проредило.

\*

У сну те нема,  
луташ:

Пут ми мира не да.

Пред лепотом твојом  
уздах сам прикрио,

сећам се.

Са другима нисам скоро био,  
није било потребе:

Туга долази.

\*

На Пољу Косову  
вitezови битке бију,

краја им нема.

Свакога дана, ма где био,  
кажем:

Добар дан Мораво.

Ко ће нам помоћи  
кад се смрачи,

злодух неки.



\*

Путеви до врха затрављени,  
њима одавно ходао нисам:

Ускоро ће снегови вејати.

Звери побеснеле  
на нас реже:

Кога ћемо сачувати?

Ливадама  
мирно корачам:

Далека је врева безумља.

\*

Марина Цвѐтајева снег је јела  
кашиком сребрном:

Омча се тихо стезала.

Изнад наших поимања  
цвет мирисни:

Самује.

Гле  
како се ветрић поиграва:

Време зауставља.

У страшноме стану  
најдуже се станује:

Ноћ свака тиха је.

\*

Утопљеницима не помажем  
да дуже тону:

Камен је најтежи око врата.

Цео свет видим,  
делове тешко разазнајем:

Удар грома музика је.

Дух старински да се подмлади не може,  
да умре не уме:

Љубичице пред зору тугом замиришу.

\*

Године заборава  
врт творе:

Клонуле главе цветова.

Не знам ко ће ми скинути главу  
ја или неко други,

не знам ни због чега.

Иде деда  
штап носи:

Корачају.

\*

У потрази за сном  
сваког дана будан:

Врата су свима отворена.

Све се смирило  
још побуна ума трепери:

По столу рука траг оставља.

Што мањи терет  
мука је већа:

Сви су научили да плачу.

\*

Злотвори се одомаћали  
у нашој кући:

Кукавице птице певачице постају.

Што се у песничкој лепоти није огледало  
то меру своју нема, не зна да ли је или није:

Лепота људска мера није, постоји не настаје.

Пре ноћи кад Сунце утрне зраке  
тренути нећу, нити се вечног плашим сна:

Спокојство ми не недостаје.

\*

Лишће свело ромори,  
стихове пише:

Музика се чује.

Шарене украсе реторске  
у песму зазивао не бих,

нити Пегаза мучио бесмислом.

Није дан за уживање,  
ни ноћ то није:

Грех је не мислити.

\*

Тугу нашу цвет мирисом  
блажи:

Киша пада и кад Сунце сија.

Кад добијем онај позив  
на који не могу да се не одазовем,

за мирисом љубичица зажалићу.

Жељи човековој  
кратак је век:

Душа одлази.



\*

На трен смо  
овде позајмљени:

Не може се песма дописати.

Брвнара је кућа наша једина,  
друго је преписано:

Да ли су срећни који песме дарују?

Не пијем вино,  
веселе од њега позајмљујем:

Тако само виногради певају?

На трен смо  
овде позајмљени:

Не може се песма дописати.

\*

Песма за цветом трага,  
цвет за песмом тугује:

Оду радости певају.

Тело муком савладано  
не тражи одмора,

на пут креће.

Песма за цветом трага,  
цвет за песмом тугује:

Оду радости певају.

\*

На спрудовима Мораве  
знали смо да јесмо:

Брзаци њени са песком играју се.

Чекам пријатеља  
да ли ће доћи:

Животом чекам.

Зором  
предак ми се јавља:

С вечери кише лију.

На спрудовима Мораве  
знали смо да јесмо:

Брзаци њени са песком играју се.

\*

Мораву нисмо бирали  
она је одабрала:

Избор је њен, заувек.

Истину не тражим,  
не сведочим:

Да ли песме пишем?

Знам  
заборав сам само:

Онима који су ме волели.

Мораву нисмо бирали  
она је одабрала.

Избор је њен, заувек.

\*

Колевка зањише,  
мотика закопа:

Историју пишемо.

Не вичем,  
не зовем:

Безумници се гласе.

Будућност је извесна  
и без нас:

Пут је један.

Колевка зањише,  
мотика закопа:

Историју пишемо.

\*

Гле,  
помислих.

Стадох зачуђен.

Нежни цвет на путу  
смрт чезне:

Душу грубу слути.

Између тебе и мене  
нема пута:

Беспуће.

Гле,  
помислих.

Стадох зачуђен.

\*

У крошњи храста  
речи пребивају,

нема их на свакој грани.

Не бити свуда,  
разликовати се,

бити.

На ногама окови звецкају,  
речима ћуте:

За храстове наше милост не тражимо.

\*

С пролећа  
цвркут птица најмудрији је:

Тада лишће не шумори.

Пала је звезда једна,  
тај део неба не видим:

Коме га је однела?

Предачко вино,  
предачки и кондир:

На здравље нам било.

С пролећа  
цвркут птица најмудрији је:

Тада лишће не шумори.



\*

Пчела тужна  
на нас слетела,

самује.

Ниоткуда сна  
смрт ће доћи,

зори се приближава.

Пред силама непознатим  
миран стојим,

никога да дође.

Пчела тужна  
на нас слетела,

самује.

\*

Притиска ме немир  
времена непостојећег:

Да схватам почео сам.

Песму певајући  
нама се Морава обраћа:

Тихо таласи жуборе.

Громови и сев муња  
одмор су храбрима:

Миром вече јутро осветљава.

Притиска ме немир  
времена непостојећег:

Да схватам почео сам.

\*

Не разликују се  
светлост и тама.

Ко ће их раздвојити?

Са берачима цвећа  
на истом путу сам.

Ја сакупљач мириса њиховог.

Мирис босиљка  
љубав тужних наговештава.

Тако и кише јесење.

Не разликују се  
светлост и тама.

Ко ће их раздвојити?

\*

Језик ветра знају  
они који чекају.

Очекивања њихова велика су.

Ветар у кавез  
затворити не могу

нити цвет заробити.

Долазе и одлазе  
не враћају се:

Колико капи реком тече?

Језик ветра знају  
они који чекају.

Очекивања њихова велика су.

\*

Сплет грана храстових  
разговоре предака прича:

Благослову клања се њиховом.

Пробуди се,  
немој дуго спати:

Будни сневају.

Не сећам се више  
Да сам икад дом имао:

Сећања се гасе.

Сплет грана храстових  
разговоре предака прича:

Благослову се клања њиховом.

\*

Нема ме у граду,  
града у мени нема,

свако за себе умире.

Са храстова  
песму предака чујем,

молитве тихе.

Не будите радознали  
тајне не истражујте,

звер бесна тамо крије се.

Нема ме у граду,  
града у мени нема,

свако за себе умире.

\*

Ватра је обманула Хераклита,  
мене заробила.

Пламтимо.

Ако кренеш да ме тражиш  
у маштањима ме тражи:

На јави сен сам.

Ка циљу не хитај  
сви су на том путу:

Ватром га не загреја.

Ватра је обманула Хераклита,  
мене заробила.

Пламтимо.

\*

Моје време је дошло  
пакујем пртљаг.

На ситнице пазим.

Празне су куће  
у којима речи нема.

Ко у њима да борави?

Узалудна је реч  
која срца нема.

У себи се носи?

Моје време је дошло  
пакујем пртљаг.

На ситнице пазим.



\*

Како се осећају  
који пољима трчали нису:

Цвет свој немају.

Док низ лице сузе теку  
срце подрхтава:

Где ли ће суза канути?

Негда смо се напред кретали  
са сенкама препирући се:

Из светлости у таму стижемо?

Како се осећају  
који пољима трчали нису:

Цвет свој немају.

\*

Бол јасно говори:  
Похрлиле су речи

тишину да скрију.

Смрт ослушкујем:  
Ка мени се креће

ноћима без сна.

Немојте се бринути:  
Песме пишем

и ћутим.

\*

Цвећа мирис ако хоћеш да ми донесеш  
са ливаде планинске донеси га:

Путник сам снова жељан.

Путевима непознатим идем  
тугу пригрливши нашу:

Самоћа је утеха путовању:

Травке ништа не говоре  
у ливадама ожалошћеним:

Све док зора не заруди.

Цвећа мирис ако хоћеш да ми донесеш  
са ливаде планинске донеси га:

Путник сам снова жељан.

\*

Путник се према циљу опрема,  
није ово доба за велика путовања:

Сан о путовању без циља волео сам.

Рекама прво свиће  
па птицама:

Дан се краде.

Мирис женског тела  
на песме Црњанског сети ме:

На крик орла, хук водопада.

Путник се према циљу опрема,  
није ово доба за велика путовања:

Сан о путовању без циља волео сам.

\*

Олују предосећам,  
на лицу неба црно:

Сјај очију неких.

Острво спаса тражим  
да себе другима не обмањујем:

Жртвене ватре гасну.

Птице у кавезу завиде  
војницима и блудницама:

Слобода цену високу тражи.

\*

Јаук се чуо.  
Таму тка:

Песму пише.

Сутон јесењи.  
Лишће се гласне:

Песма се чује.

Мисао о животу.  
Време стари:

Ни будућност није млада.

Јаук се чуо.  
Таму тка:

Песму пише.

\*

Приче разне слушао сам,  
крај Мораве најлепши кукуруз расте:

Вода доноси и односи.

Одважно на пут крећем  
весели будите и ви:

Душа моја не одлази празна.

Кад ме гробу приносите  
нежни будите:

Биће то опасно путовање.

Приче разне слушао сам,  
крај Мораве најлепши кукуруз расте:

Вода доноси и односи.

\*

Земља и род њен  
предачко су завештање:

Знамења протумачити.

У телу  
души мира нема:

Животом га тело плаћа.

Ветар  
звук свирале доноси:

Коло би да разигра.



\*

Крај бунара сеоског  
окупљају се жедни:

Покрај свих нада изгубљених.

У полутами не светли  
ништа се не крије:

У теби и мени умиру жеље.

Судбину нашу назираће  
после нас који остају:

Испред храма залуд је чекати.

Крај бунара сеоског  
окупљају се жедни:

Покрај свих нада изгубљених.

\*

Светлост лампе у сећању гасне.  
Подрхтавање сенки назире се:

Сјај звезда брижних тугу блажи.

Данас сам се приближио свету.  
Сутра ћу бити даљи него јуче:

Мисао ће бол одагнати.

Љубав је почетак.  
И крај:

Цвеће не мирише.

Светлост лампе у сећању гасне.  
Подрхтавање сенки назире се:

Сјај звезда брижних тугу блажи.

\*

Ви у тихе луке  
ја за ветром:

Нико млад не остаје.

Небо се натмури  
душа се умири:

Врата затвара.

Не старимо у времену  
у нама време стари:

Сећања киша спира.

Ви у тихе луке  
ја за ветром:

Нико млад не остаје.

\*

Јутром  
звезда згасне сјај.

Бледимо.

Била си  
да бих био.

Сунце гасне.

Оставио сам родни праг  
мирис дуње на орману.

Залуду се повратку надам.

Јутром  
звезда згасне сјај.

Бледимо.

\*

Жељан  
ништа да пожелим.

Пролеће је.

Речи мртвих  
чућемо једном

некад живи.

Песма славуја из кавеза  
спаваче тугом ослобађа.

Бриге се зором буде.

\*

Руке су ми ноћас  
звезда пуне,

ромиња киша.

У Атини споменике видех многе  
боговима лепим и људима великим,

земља мудраца као да је била.

Руке су ми ноћас  
звезда пуне,

ромиња киша.

\*

Дух смрти  
дах живота рађа:

Трепери ваздух.

Моја смрт  
туђе ослобађа животе:

Праведност је са друге стране живота.

Решавање је у току  
разрешења нема:

Време се не зауставља нагло.

\*

Око мери висину,  
душа дубину:

Време болујемо.

Травчица утишава простор  
смирујући смисао тишине:

Напор ливаде да дише.

Птица лети  
према своме гнезду:

Одласке зобље.

Око мери висину,  
душа дубину:

Време болујемо.



\*

Чаша са вином  
нека се не пресипа:

У госте не одлази се често.

Човек не може много,  
ни богат, ни моћан:

Куће се у младости граде.

Унутар богатства  
обитава сиромаштво:

Не може се много.

Чаша са вином  
нека се не пресипа:

У госте не одлази се често.

\*

Слава је спокојство пре смрти.

Не снeбивај се  
отвори врата.

Неко ће ући неко изаћи.

Кад моје руже  
увену

мирис некамо одлази.

Људе славне  
врлине красе.

Слава је спокојство пре смрти.

\*

Мржња самилост воли  
у патњи непостојана:

Ветар ослобађа заробљене воде.

Добročинства су све ређа,  
човека себичност мами:

По правди понешто бива.

Помоћ  
увек касно стиже:

Људи се узалуд споре.

\*

Живот о смрти не зна много.  
Смрт о животу ћути.

Ужас се представља сам.

Бити пријатељ  
себи и својима:

доброта која ћути.

На бескућнике сажалити се,  
разумна решења чекајући:

Он корача племенит и благ.

\*

Кроз жице виолине  
изгубљена жалост бруји:

Чулима се разум диви.

Одавно не чује се нешто  
поштовања вредно:

Часовник откуцава доба глуво.

Испред великог таласа  
безбедних острва нема:

Ослободити се мермерног осмеха.

Кроз жице виолина  
изгубљена жалост бруји:

Чулима се разум диви.

\*

Доброта кад оде  
повратка јој нема:

Синовима слободе сунце сја.

Победа се не добија на дар  
нити се љубав стиче на силу:

Лиром је Орфеј стекао славу.

Ко не изда другог  
себе поштује:

Доброта се дичи.

\*

Усред лета  
кад поток зажубори

вино пијем.

Мудрост са честитошћу  
под руку корача:

Лукавошћу смирују се страсти.

Душа лута  
унапред знаним путевима

у непознато да би стигла.

Усред лета  
кад поток зажубори

вино пијем.

\*

Свако свој врт обрађује  
и у њему руже:

На пашњацима ни чобана ни оваца.

Рибе ћуте  
не одају тајне:

У води трагова нема.

При крају пута  
раскрсница:

Слутити.



\*

Дрво олиста  
пролећа сваког,

мир односи.

У даљини видех гроб  
нечији или мој,

све од нас одлази.

Из даљина глас  
се јавља,

прећутах га.

Дрво олиста  
пролећа сваког,

мир односи.

\*

Тамо не одлазим,  
требало би

да навратим.

Код њих долазим  
као код пријатеља,

жеља за сновима то је.

Пређени пут  
тегобним учини ми се,

другачијим.

Тамо не одлазим,  
требало би

да навратим.

\*

Сећање на љубав  
љубав је:

Или није је било.

Страсти душе  
поковају страсти тела:

Или човек умире.

Коме је старост тешка  
ни младост није била лака:

Или утеху тражи.

Сећање на љубав  
љубав је:

Или није је било.

\*

Телима својим припадамо,  
јер тела јесмо,

душу дугујемо.

Кад се рука отуђи од тела,  
душа пати,

тело не уме само.

Кад је душа усамљена,  
тело у самоћу бежи,

због душе срце живот откуцава.

\*

Ко је посрнуо  
усправио се:

Не вреди одустајати од пута.

Дубине бездна  
не могу се упознати:

Нити ширине без бескраја.

Дух мој  
на ширину упућен:

Светлошћу ума пут осветљава.

\*

Мудрост воли да лута,  
тешко се смирује,

најређе је код људи.

Заборавити себе  
на тренутак

да би био са другима.

Фебе,  
сине Зевса и Лете,

греје твоја топлота.

Мудрост воли да лута  
тешко се смирује,

најређе је код људи.

\*

Сократов живот као потврда.

Срећни ли су  
лажно оптужени,

да су криви знају.

Пута таквог нема  
којим патња не ходи,

не можеш је заобићи.

Смрт се не може победити  
нити јој се можеш покорити.

Сократова смрт као потврда.

\*

Прошлост се  
успротивила садашњости,

не без разлога.

Анаксагора је протеран  
због богова,

разлог су људи.

Буре и олује  
подижу људи зли,

добре да ућуткају.

Прошлост се  
успротивила садашњости,

не без разлога.



\*

Не избегавати непријатеља  
ни када је много јачи:

Не праштати му.

Ми се не можемо  
поуздано заштити:

Бога споменути.

Због зла  
не свртати очи у страну:

Не склањати се са пута

Не избегавати непријатеља  
ни када је много јачи:

Не праштати му.

\*

Велике силе разјапљених чељусти  
гледају на мале народе,

са великим апетитом.

Углед стечен међу ништацима  
не вреди међу честитим људима:

Не правити разлику.

Неправедно дело не одговара  
правдољубивом човеку:

Правдољубиви одговара свима.

Велике силе разјапљених чељусти  
гледају на мале народе,

са великим апетитом.

\*

Не нудити себе на дар.

У времену глади  
не треба очајавати:

Стид у времену обиља.

Сплетке су разонода  
празних духова:

То ситне разговарају душе.

Сопствена сигурност  
туђе тражи жртве:

Не нудити себе на дар.

\*

Усамљеник је брат  
усамљеников.

Или ничији.

Грех је зло,  
зло је део човека.

Целина је једно.

Пут до бића  
води кроз небиће.

Себи ништа није слично.

Путевима несигурним  
пролазе тражимо.

Залудно је проповедати.

Усамљеник је брат  
усамљеников.

Или ничији.

\*

Из самоће се не бежи  
одлази се:

Ни целог себе да поведеш.

Натприродна знања  
не припадају човеку:

Не рушити тврђаве у себи.

Бити природан  
исто је што и бити непроменљив:

Не бити ни весео ни тужан.

\*

Што оком не видиш  
умом не слутиш

за тобом залуд чезне.

Ти нам откри  
око што не виде:

Гаснеш искро.

Себар увређени  
без цара и хлеба:

Узалуд се вијоре заставе.

У туђој земљи  
пријатно нам није:

Извор светлости један је.

Што оком не видиш  
умом не слутиш

за тобом залуд чезне.

\*

Крв не жубори  
потоцима нашим:

Походиће нас туга.

Не знам твоје име  
ни мисао ти тешку:

Босим стопалима песак газим.

Потомцима окренут  
прецима се враћам:

Собом себе потврђујем.

Моја будућа песмо  
ништа им не реци:

Ништа ми не прећути.

Крв не жубори  
потоцима нашим:

Походиће нас туга.

\*

Пламичком среће  
пламен несреће

срца наша греје:

Сећање пита  
шта је горело у пећи:

То смисао себе тражи.



\*

Погледом јасним човека пред собом  
не видех:

Наспрам себе видео сам га.

Високо изнад поимања птица једна  
гнездо вила:

У сновима видео сам је.

На острву сунча се белутак, од душа  
наших саткан, да бисмо појмили:

Човека, моћ његову.

У трену, на спас оног дела себе са тобом  
што се срео, помислих:

У мени сећање дрема.

\*

Не слушам да бих видео.  
Не гледам да бих чуо.

Око мене гласови, покрети.

Кад бих да проговорим Мораве се сетим:  
Воде њене теку, некамо.

Бистре кад су облаке на дну видим.

Кад се воде замуће, тајне крију.  
Залудно их је гледати.

Око мене мртви, себе узносе.

\*

Ниједан удах не може се мерити  
са издахом оним:

Кад издахнем и сачекам једну годину,  
предак тужни бићу некоме.

Зрна песка бројим, музици невичан!

Хармонију цветова прецвалих  
потомцима слутим:

Ја, кушач мириса нејасних.

У пониженој светлости издишем,  
удовац месец претке моје обасјава:

Око њега влашићи коло вито плету,  
води га звезда, звездица Даница.

Песма се не чује, никога да гласне.

\*

Ћутим, не проричем:  
Тишини се надам?

Речима мир слутим:  
У мени туга снева?

Песму почнем, застанем:  
Да ли ће се наставити?

Нешто хоћу, не оклевама:  
Одустаћу?

На смрт помислим:  
На тело сажалим се?

Душа о себи брине:  
Сама путује?

Тело напуштено и труло:  
Тугу зававава?

Ћутим, не проричем:  
Тишини се надам?

\*

У земљи тврдој трулимо залудни:  
Земљорадници на земљу свикли.

До нас рика лавова не допире:  
Славуја пој чује се.

Што пролази Моравом тече:  
Ни чамаца ни чамџија.

На ливади некој, у цвету сваком  
сен ћу бити.

Домови нам опустели, стене хладне:  
Сад празнина нам је дом.

Сенки се не одричем, кише лију:  
Земљу плоде.

У земљи тврдој трулимо залудни:  
Земљорадници на земљу свикли.

\*

Чаша вина, парче хлеба кукурузног:  
Река мирно тече.

На уснама осмех, из срца радост побегла:  
Остао нам сам живот.

Хранили се маштом, осмехом се бранили:  
Гладни и поробљени трајемо.

Љубио нас ветар худи, од свиле ткан:  
Са зрикавцима се натпевамо.

На обалама реке ветар, ловину вреба:  
Собом тргујемо песмама распети.

Кукурузе погледом милујемо:  
Сијерак ижђикао.

Судбина са смрћу надиграва се:  
Време обликује.

Чаша вина, парче хлеба кукурузног:  
Река мирно тече.

\*

Нежности, ти коју не сретох:  
Идеш боса.

Зунзарио, златоустио:  
Бранислав Петровић у гроб се спустио.

Волео да га нико не заволи:  
Боловао да никад не оздрави.

Толико мртав а жив.

Чежњом цвета славуј песму улепшава,  
Музиком је блажи.

Да би све добио одрекао се свега:  
Стихови се сами пишу.

Нежности, ти коју не сретох:  
Идеш боса.

\*

Изнад нас истина лети.  
Да слети узалуд чекамо!

Оде нада варљива, одшепа.  
Нисмо јој се радовали!

Из рибњака рибе нас гледају.  
Као да су нешто прећутале!

Кувар насмешени храну спрема.  
Пази да му не побегнемо!

Од рођења беспомоћни крила ширимо.  
Полетети нећемо.



\*

Био једном Милисав из Обрве.  
Нико за њега не зна.

Нема трагова у снегу по којем смо трчали.  
Ми трагове не остављамо.

Моћна зрака светлости таму нашу увећава.  
Да прогледамо.

Ни пчела, ни меда у кошницама нашим.  
Сећања пажљиво сакупљамо.

Био једном Милисав из Обрве.  
Нико за нас знати неће.

\*

Дошао ми гост непознати:  
Сам се позвао.

Који се смешка усамљен је:  
Сам се усамио.

Телом својим Хераклит ватру одржава:  
Ја са ватром разговарам.

На све то Демокрит ћути:  
Празнином се игра.

Дошао ми гост непознати:  
Сам се позвао.

\*

Вишеспратнице сазидаше:  
Ми куле у облацима.

У воћњаку гавран пиле једе:  
Не гракће.

Поглед страшни уснио сам:  
У њега погледах.

У воћњацима нашим нада зри:  
Време јој прошло.

Вишеспратнице сазидаше:  
Ми куле у облацима.

\*

Час је часнуо, полетели смо.  
Крај се скрајнуо.

На крају неба невеста.  
У звездама огледа се, ћути.

Будала стоји зачуђена.  
Све смо јој ближи.

Усамљени гавран визију лета гракће.  
Време не одустаје, крају се ближи.

Час је часнуо, полетели смо.  
Крај се скрајнуо.

\*

Време је равна црта очију дремљивих:  
Ти и ја ни да тренемо.

Који још нисте, заплачите:  
Небо је све даље и даље.

У очима шуме, орао на највишем дрвету:  
Пузање наше проучава.

Време је кавез за изгубљене наде:  
Од жеља наших ткано.

\*

На лицу Радоја Домановића очи ватре  
пале, у њима туга наша сја.

Поред пута соко кликће, са висине орао  
нас посматра, лет свој лети.

Момци се играју људи, колена им клецају,  
на бесним атовима јуре.

Синови прошлости, ходајмо полако, ветар  
снове освежава.

\*

Три брата, на три стране света заплакала:  
Никад се нису сусрела.

Народ је подигао револуцију,  
Револуционари су огладнели, народ је издржао.

По пољима коров, у шумама нема јагода:  
Ветар ни да трене.

Кров без црепа у даљини назире се:  
У њему кукавица гнездо вије.

Сећање кад увене, немоћне су речи:  
Сенчимо.

\*

По свету не вреди лутати:  
Душу не промени, тело не сачува.

Лако је било Словенима рибу да лове:  
За срећом још злопутају.

Прича се испричала од предака:  
Потом смо је заборавили.

По свету не вреди лутати:  
Душу не промени, тело не сачува.



\*

Звезде су ноћас ћутале:  
Неко се из пакла јавља, смех сам чуо.

Ни реч са непријатељима, ћутао сам:  
Са птицама разговарам.

Душа кад заболи не плачем:  
Сузама бих бол да пригушим.

Ти, бојом насмешена:  
Пакао пролепшаваш.

Птица она са рамена полетела је:  
Гле, песме сриче.



## О АУТОРУ

Димитрије Јовановић рођен је у селу Обрви 1949. године од оца Петра и мајке Јелене. Завршио је Филозофију на Филозофском факултету у Скопљу. Живи у Краљеву.

Објавио је књиге:

(П)освета, *сатирични афоризми и епиграми*;  
Блефери, *сатирични афоризми и епиграми*;  
Деда и знија, *сатирична проза*;  
Тешка ноћ, *сатирични афоризми и епиграми*;  
Тушта и тма, *сатирична поезија*;  
Лексикон књижевних термина;  
Крај душе, *поезија*;  
Деда и змија, *друго допуњено издање*;  
Коцкарница идеала, *сатирична поезија*;  
Анђео љубави, *антологија српске љубавне поезије*;  
Анђео туге, *антологија српске песимистичке поезије*;  
У градском парку, *поезија*;  
Усамљености, *кратка проза*;  
Џукеле мира, *сатирични афоризми*;  
Преци, *поезија*;  
Пре него се све погаси, *поезија*;  
Пре вина, *поезија*;  
Пре него се све погази, *сатирични афоризми*;  
Дах предака, *поезија*;

Усамљености 2, *кратка проза*;  
Још кад би писци престали да пишу, *сатирични*  
*афоризми*;  
Па шта, *сатирична поезија*;  
Равње, *поема*;  
Проклество наде, *поезија*;  
Смрт виша од живота, *поема*;  
У даљине загледан, *лирика*;  
Са оне стране месечине, *лирика*;  
Знаци туге, *лирска проза*.

## САДРЖАЈ

- 7 Киша и ја шетамо
- 8 Иза прозорског стакла звезде слушаш
- 10 Од мора река стрепи
- 11 Час самртни пева
- 12 Умећа одагнао
- 13 На храсту птица смрти
- 15 Пре него сване дан нови
- 16 Радостан кад сам
- 17 Пчела на цвету
- 18 Имена за њу нема
- 19 Устаром ресторану
- 20 У очима твојим
- 21 Крају се приближавају
- 22 Над Котлеником гнездо свила
- 23 У сну те нема
- 24 На Пољу Косову
- 25 Путеви до врха затрављени
- 26 Марина Цветајева снег је јела
- 27 Утопљеницима помажем
- 28 Године заборави
- 29 У потрази за сном
- 30 Злотвори се одомаћили
- 31 Лишће свело ромори
- 32 Тугу нашу цвет мирисом
- 33 На трен смо
- 34 Песма за цветом трага
- 35 На спрудовима Мораве
- 36 Мораву нисмо бирали
- 37 Колевка зањише
- 38 Гле

- 39 У крошњи храста  
40 С пролећа  
41 Пчела тужна  
42 Притиска ме немир  
43 Не разликују се  
44 Језик ветра знају  
45 Сплет грана храстових  
46 Нема ме у граду  
47 Ватра је обманула Хераклита  
48 Моје време је дошло  
49 Како се осећају  
50 Бол јасно говори  
51 Цвећа мирис ако хоћеш  
52 Путник се према циљу опрема  
53 Олују предосећам  
54 Јаук се чуо  
55 Приче разне слушао сам  
56 Земља и род њен  
57 Крај бунара сеоског  
58 Светлост лампе у сећању гасне  
59 Ви у тихе луке  
60 Јутром  
61 Жељан  
62 Руке су ми ноћас  
63 Дух смрти  
64 Око мери висину  
65 Чаша са вином  
66 Слава је спокојство пре смрти  
67 Мржња самилост воли  
68 Живот о смрти не зна  
69 Кроз жице виолине  
70 Доброта кад оде  
71 Усред лета  
72 Свако свој врт обрађује

- 73 Дрво олиста  
74 Тамо не одлазим  
75 Сећање на љубав  
76 Телима својим припадамо  
77 Ко је посрнуо  
78 Мудрост воли да лута  
79 Сократов живот као потврда  
80 Прошлост се  
81 Не избегавати непријатеље  
82 Велике силе разјапљених чељусти  
83 Не нудити себе на дар  
84 Усамљеник је брат  
85 Из самоће се не бежи  
86 Што оком не видиш  
87 Крв не жубори  
88 Пламичком среће  
89 Погледом јасним  
90 Не слушам да бих видео  
91 Ни један удах не може  
92 Ћутим, не проричем  
93 У земљи тврдој трулимо  
94 Чаша вина  
95 Нежности  
96 Изнад нас истина  
97 Био једном Милисав  
98 Дошао нам гост непознати  
99 Вишеспратнице сазидаше  
100 Час је часнуо  
101 Време је равна црта  
102 На лицу Радоја Домановића  
103 Три брата  
104 По свету не вреди  
105 Звезде су ноћас ћутале  
107 О АУТОРУ

Димитрије Јовановић  
ЧУДАН ГОСТ

*Издавач:*  
Издање аутора

*За издавача:*  
Димитрије Јовановић

*Слика на корици:*  
Радош Ракуш

*Штампа:*  
АДМ ГРАФИКА  
Краљево

*Тираж:*  
200

ЦИП